

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Monacho. 13.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Luc. 12. nec à perturbationibus quæ hinc manant. Neque enim aliud quicquam est præcingi, quàm lumborum vim tanquam vinculis quibusdam constrictam tenere.

Quid sit præcingi.

Eusebio Presbytero. 10.

Nihil apud Deum tanto in pretio est, quàm charitas: ob quam & homo factus est, & ad mortem vsque obediens. Eaque de causa discipuli quoque illi, qui primi ab eo vocati sunt, duo fratres extiterunt. Ex quo statim per ipsa initia sapientissimus saluator illud indicauit, se discipulos omnes suos fraterno amore copulari velle. Quæ cum ita sint, nihil charitati anteponendum ducamus, quæquidem omnia inter se deuincit, atque in vtili concordia conseruat.

Philip. 2. Matth. 4. Marc. 10.

Ophelio Grammatico. 11.

Si Socrates Atticorum dogmatum author, pulsatus etiã ac verberatus, ab vltione temperauit, quid discruciaris, cum contumeliam duntaxat, vt scripsisti, acceperis? Etenim si philosophicum animum præstiteris, tu quidem Socratis gloriam referes, etiam si minus contumeliose, quàm cum Socrate, tecum actum sit: contra autem ille animi tui magnitudine tanquam telo faucibitur: aut etiam aliquando à peccandi studiosa mente ac lingua in melius mutabitur; tibi que, vt huicse mutationis authori, gratiam habebit.

Non t. vend. in inuiriã.

Ammonio. 12.

Etsi vitium occultas, tamen apparet te animo inflari, atque vltra quàm & genus, & robur, & dignitas tua ferat, superbire. Quamobrem aut congruentem tibi animum collige, aut scito te ab omnibus irrideri.

Zampetio Monacho. 13.

Quo tempore ad sublimis & excelsæ vitæ montem accedebas, atque abluta veste ac sensibus, ad diuinorum dogmatum auditionem pectus adornabas, terrena

ἐξώσθαι, ἢ τὸ δεῖσθαι τὸ ἰσχυρὸς τοῦ σφύρος.

Eusebio Presbytero. 10.

Οὐδὲν ἔπος θεῶν περὶ ἀσπιδάσων ὡς ἀγάπη, δι' ἣν καὶ ἄνθρωπος γέρονε, καὶ μέλει θανάτου ὑπὸ κίρκου. Ὁ δὲ τὸ γὰρ καὶ ἡ φράση κλήσις τῆς μαθητῆς αὐτῶ, ἀδελφοὶ δύο γέγονασιν, οἱ δεῖξαι μὲν δὲ τὸ προσομιῶν ἐν τῷ τῷ πανσόφου σωτήρος, ὅτι πάσης τῆς μαθητῆς αὐτῶ ἀδελφικῶς συναπείσθαι ἐβλήταται. ἀγάπης τοίνυ μὴ δὲν ἠγάμεθα προσημιότρον, ἢ τῶν σωθεῖ πάντα, καὶ ἐν ὁμοιοῖα συμφερέσει φυλάττει.

Ωφελίω γραμματικῶ. 11.

Ἐὶ Σωκράτης ὁ τῶν ἀθηναίων δογματῶν νομοθέτης, καὶ τιμηθεὶς ὡς ἡμιούρατος, αὐτὸς πῖ ἀλβείας μόνον ἕβεισθαι, ὡς γέγραφα. εἰ γὰρ φιλοσοφῆσαι, αὐτὸς ἰδὼν τῶν Σωκράτους δόξαν ἀπίσθη, εἰ καὶ ἦτον Σωκράτης πεπαρώσθαι ὁ δὲ ἐξ ἐκαπίας, ὡς βεβίει τῷ μεγαλοφυῶν τρωτήσθη. ἢ καὶ εἶδ' ὅτι τῆς φιλακαρτημοῖος μετὰ βληθῆσαι, καὶ γνώμης καὶ γλώσσῆς καὶ χερῶν σὺν εἰσελαί ὡς ἀπὸ τῆς ἀλλοιόσεως.

Αμμωνίω. 12.

Εἰ καὶ κρύπτεις τὸ ἠήμα, ἀλλὰ φαίνεται φυσικῶς, πῆρα καὶ τὸ γένος, καὶ τῆς ἰσχύος, καὶ τῆς ἀξίας σε φρουροῦ μὲν ἢ τοίνυ σύμμετρον σαυτῶ κτήσασθαι φρόνημα, ἢ ἰσθί τῶν πάντων γελῶ μὲν.

Λαμπητῶ μοναχῶ. 13.

Ὅτε τῶν ὄρει τῆς ὑψηλῆς πολιτείας προσεβίβαμεν, καὶ πλαιά μὲν εἶδ' ἔλα, καὶ αἰσθῆσιν, πρὸς τὴν ἀκοὴν τῶν θείων δογμάτων τὴν καρδίαν ἠύβρωξες.

σεβλευ-
ται.

ζεις, πάντως ὀπιλαθέσθαι τῆς χαμαί-
ζήλων βεβήλευσο, ἵνα πρὸς τὴν ἀ-
κρόπολιν φθάσας τῆς ἀρετῆς, καὶ χρη-
ματιστοντος ἀκέρως θεῶν, καὶ ταῖς σαρκικαῖς
πλαστικαῖς τὸν παλαιὸν νόμον ἐγ-
γράφοτος, πύξιον γένῃ θεόλευκτον. τὰ
δὲ νῦν περὶ σε ὡς πᾶν πάντων ἀδόμε-
να, ὀπιλαθέσθαι μὲν σε τῶ ἀρόδῳ τῆς
σωτηρίας, πρὸς θύμῳς ἀπαγγέλλωσιν.
εἰς τὸ πῶς δὲ πάλιν ἀνεγράψεται ναρ-
κίσα σὰν εἰς τοῖνυ σε μή φρεῖ τὸ ὑπό-
δειγμα, καὶ βασιλοφέντος Σίμωνος, καὶ
τοῖς χριστῶν ἀποστόλοις ἀκολούθησαν-
τος, καὶ πρὸς τὴν ἕλλην πάλιν ἀναχρη-
σάμενος, δι' ἣν καὶ ἐξ ὑφῆς κατηνέστη ὁ
δείλαμος πρὸς τὸν πολυθύλλητον θά-
νατον, ἵνα δειχθῆ ὡς ἐξ εἰδὸς τῶ κατ'
σκειῖνον πλώματος, οἷον τυγχάνωσιν
ἀξιοί, οἱ ἕρῳιον δρόμον ψευδοῦμοι,
ἐχθρὸς πρὸς θεῶς Σίμωνος. εἰ δὲ πᾶς
ὅστις νοὸς καὶ λόγος μετεῖληφε, καὶ
τοῖς ἐχθροῖς τῶ δίκην ἐκείνην ἀπεύ-
χεται, πλήρωσον ὡς πρὸς τὸν κύριον
σωθῆκας, καὶ τὸν ἀμπελῶνα αὐτῶ
ὀπιμελῶς φιλοπόνει, ὁ γὰρ μισθὸς
μετ' αὐτῶ ἔστιν, ὃν ἕκαστος λήψεται
πρὸς τὸν ἴδιον κόπον.

καθόμω-

rum rerum memoriā prorsus abiicere
constituisti; vt ad virtutum arcem perue-
ctus, tūm Deum oracula ædentem audi-
res: tūm eo veterem legem in carnalibus
tabulis inscribente, tabula ipse diuinitus
confecta existeres. At verò nunc illud de
te omnium ore decantatur, te quidem sa-
lutis arātrum prompto atque alacri ani-
mo arripuisse, verūm per ignauiam ac tor-
porem retrorsum rursus conuersum esse.
Quamobrem si te Simonis exemplum nō
terret, qui cūm baptizatus fuisset, ac mini-
stris Christi comitem se præbuisset, rursus
ad res eas, quæ ex materia constant, reuer-
sus est (ob idque etiam ex alto miser in
mortem multorum sermone celebratissi-
mam præceps ruit: vt ex vna ipsius ruina
perspicuum omnibus fiat, quibus suppli-
ciis digni sint, qui cæleste curriculum mē-
tiuntur) Simonis vestigiis animique in-
stituto here. Sin autem quisquis mentis ac
rationis compos est, hanc pœnam in hosti-
bus quoque horret, ac deprecatur; pacta
cum Deo inita exple, ipsiusque vineam di-
ligenter ac sedulò cole. Nam merces cum
eo est, quam vnusquisque secundum suum
laborem accipiet.

Luc. 9.

Simoni
mago qui
nam simi-
les sine.
Act. 8.

1. Cor. 3.

Πατριμο μονάζοντι. ιδ.

Patrimo Monacho. 14.

Ἐχεις μὲν εὐφύϊαν, ὡς ἔμαθον, μαρ-
θάνειν ἀσδάμας, καὶ λέγειν γενναίως.
ἢ δὲ τῆς πνευματικῆς πολιτείας ὁδὸς,
πράξει μᾶλλον ἢ φράσει εὐοδῆσαι, εἰ
ποίνω μέλει σοὶ τῆς ἀκροάτων μι-
θῶν, τὸ λέγειν χαλῶς ὡς παῦλον
πθίεμνος, τὸ πράττειν χρηστῶς μετα-
δίακε.

Ea quidem, vt audio, indole, naturæ-
que bonitate præditus es, vt studiosè di-
scas, egregièque loquaris. At spiritalis vitæ
iter per actionem potius, quàm per sermo-
nem feliciter cedit. Quare si immortalia
præmia tibi curæ sunt, præclare loqui par-
ui pendens, id stude vt benè agas.

Actiōni
potius
quàm ser-
moni stu-
dendum.

Πέτρῳ. ιε.

Petro. 15.

Τίς σε ἐγράψεται ἀτοπίας, ὅτι καὶ
πύξιον ἀεφρονήσας, καὶ γένος, καὶ
τῶ σκυώδη τ αὐτῶ τιμῆν, καὶ πολλοῖς
ὁδὸς γανόμενος ταπεινώσας νῦν ἐά-
λως ὑπέροπτος, τῶ θεῶ ὡσπερ ὀπιλα-
θόμενος νόμος, τῶ ταπεινῶς κελεύον-
τος, τὸν ὑφῆσθαι βυλόμῳ. εἰ ποίνω
μὴ ἄπας ὑποβούχως τοῖς τῆς ἀλα-

Ecquis te absurditatis nō accuset, quòd
cūm, & opes, & genus, & adumbratum
hunc honorem consemperis, multisque
ad humilitatem iter præmonstraueris, nūc
tamen superbia laborare deprehensus sis,
velut diuinæ legi insultans, quæ eum, qui
extolli velit, deprimi iubet? Quamobrem
nisi arrogantia fluctibus omninò deprel-

Luc. 14.

A iij